

[Gunnar Fog-Petersen.]

er nedsat, vil jeg selvfølgelig paa mit Partis Vegne deltage i Forhandlingerne, hvis man ønsker saadanne.

Socialministeren (Steincke): Idet jeg takker samtlige ærede Ordførere for deres Tilslutning til Forslaget og deres Bemærkninger i al Almindelighed, vil jeg dog skynde mig at tilføje, at det ingenlunde undgik min Opmærksomhed, hvilken Pessimisme der for flere Ordføreres Vedkommende var Baggrunden for deres Udtalelser, baade med Hensyn til det principielle Spørgsmaal om det heldige i en Udvandring og med Hensyn til det praktiske Spørgsmaal om Udvandringens Gennemførlighed. (*Hendriksen:* Ikke fra min Side). Jeg tror, jeg sagde: fra flere Ordføreres Side, og derigennem tilsigtede jeg at udtale, at det ikke var alle. Jeg vil i den Anledning sige, at hvis det havde været for 10 Aar siden, vilde end ikke Regeringschefen have kunnet bevæge mig til at fremsætte et Forslag om Udvandring, idet det altid har været min principielle Opfattelse, at et Land i al Almindelighed var bedst stillet, jo flere Indbyggere det havde, og at det specielt var farligt at etablere Udvandring, i hvert Fald i større Stil, fra et mindre Land. For saa vidt staar jeg slet ikke fremmed over for de Betragtninger, hvormed den ærede Ordfører for Venstre (Jens Høyer) indledede, men jeg vil rigtignok hævde, at Forholdene, som de ligger i disse Aar, slet ikke kan sammenstilles med Forholdene, som de forelaa, dengang den beklagelige Aftapning af Ungdom fra Sønderjylland foregik, som den ærede Ordfører gjorde opmærksom paa. En saadan Udvandring er der jo slet ikke Tale om for Tiden, og derfor, uanset om jeg er enig med den ærede Ordfører i hans Betragtninger over Fortiden, vil jeg sige, at de har ingen Realitet i Øjeblikket. Som Krisen er, som Arbejdsløsheden er, som Forholdene i det hele former sig, tror jeg, at det af mange vilde betragtes som en Fordel, om man maatte kunne etablere en om end sparsom Udvandring, og navnlig hvis man maatte kunne etablere en kolonivis Udvandring. Men jeg undervurderer ikke selv Vanskelighederne, og jeg er for saa vidt glad ved, at disse Vanskeligheder ogsaa i høj Grad er fremdraget i den høje Rigsdag, saa at Befolkningen ikke i al Almindelighed skal tro, at nu kan man bare udvandre, nu er der aabnet Muligheder. Der er selvfølgelig allerede en Mængde Mennesker, som har søgt om at blive Chef for Udvandringskon-

toret, det begyndte allerede for et Par Aar siden at strømme ind med Ansøgninger, og ogsaa af Anmodninger om Angivelse af, hvor man skulde hen, har jeg et rigt Lager at opvise.

Maa jeg dernæst gøre et Par Bemærkninger over for de enkelte ærede Ordførere. Det er vel nok rigtigt, hvad den ærede Ordfører for Venstre sagde, at de, der drager ud, er særlig dem, der er Fremdrift i, men jeg ser nu saaledes paa det, at i det store og hele — det var jo særlige Forhold, der gjorde sig gældende med Hensyn til Udvandringen fra Sønderjylland — er det ikke nogen Skade til, at en vis mindre Procentdel af den danske Ungdom i flere eller færre Aar ser sig om ude i det fremmede. Jeg tror, at den gensidige Befrugtning, der derigennem finder Sted, i og for sig ikke kan siges at være nogen Skade til. Naar den ærede Ordfører gjorde gældende, idet han omtalte Udvalgets Betingelser for en saadan kvalificeret Befolkningsdel, som burde udvandre, at hvis der annonceredes paa den nævnte Maade, vilde der ikke komme mange, saa tror jeg, at den ærede Ordfører der tager fejl. Jeg tror ikke, der er mange i dette Land, som ikke mener om sig selv, at de opfylder de Betingelser, som nævnes i Retning af Fremdrift, Dygtighed, Nøjsomhed o. s. v. Det ærede Medlem synes derimod at mene, at det store Flertal af Danske efter deres Kvalifikationer i og for sig helst burde udvandre. Saa mærkt ser jeg nu ikke paa Forholdene.

Der er en Ting, som jeg absolut ikke kan tjene den ærede Ordfører for Venstre i, det er at tilraade en eventuel Chef for Udvandringskontoret at anbefale Udvandring til Sønderjylland, for jeg vil overhovedet ikke høre det Ord i den Forbindelse. Den ønskede Befolkningsstilvækst i Sønderjylland tror jeg vi maa fremkalde paa anden Maade end gennem Udvandringskontorets Chef; vi er vistnok ogsaa enige om, at der er Bestræbelser i Gang fra alle Sider for at fremkalde den.

Til den ærede Ordfører for Socialdemokratiet (Carl F. Madsen), som ogsaa var grebet af dyb Pessimisme over for de praktiske Muligheder for dette Lovforslag, vil jeg sige, at jeg altsaa i og for sig deler denne; men jeg er jo saa meget yngre, at jeg ikke har opgivet — hvor der er Liv, er der Haab — at gøre Forsøget. Nogle af de Udtalelser, som det ærede Medlem fremsatte, berørte jo mindre selve Udvandringsproblemet end et andet beklageligt Problem, der har vist sig i de senere Aar, nemlig at der er lukket af for Indrejsetilladelse og navnlig for Ar-